

— Охъ, уморихъ се, рече той най-послѣ. Това дърво е толкова кораво, по-добрѣ да намѣря нѣщо друго, по-мекко. Ето на, ей тази капела баша ми рѣдко я туря на главата си, навѣрно тя му не е потрѣбна, и азъ ще мога да наковавамъ въ нея гвоздитѣ. Тя е толкова мекка, че съвсѣмъ нѣма да

се уморя. Много ми се иска да я закова на капакътъ на сандѣка. И Борисъ, безъ да му мисли много-много, захвана да блъска гвоздитѣ, които почти сами се набиваха въ мекката капела.

— На, ето сега, всичко вече е готово, извика немирника, и се възхищаваше отъ своята работа.